

שיעורי חינוך

פונעם ראש ישיבה שליט"א

פראקטישע עצות און הרהרות פאר עלטערן, מלמדים, מחנכים און מחנכות

פרשת קרח (כארי חקת)
שנת תשפ"ו

גליון
ק"ס

שיעורים אין חינוך

פונעם ראש ישיבה שליט"א

- פלאנצן דורות -

די עבודה פון חינוך איז שווער אבער עס לוינט זיך

די עבודה פון חינוך איז נישט קיין גרינגע ארבעט. עס איז נישט ווי א געשעפט וואס מען קען אויסשטעלן איין מאל א מהלך ווי אזוי עס זאל זיך פירן און עס זאל בלייבן סטאביל. מחנכים דארפן יעדן טאג ארבעטן פונדאסגיי און זוכן עצות ווי אזוי זיך אומצוגיין מיט געוויסע קינדער, ווי אזוי צו מאכן פרייליך אין פתח און זען אז די פרייליכקייט זאל נישט שטערן דאס פאלגן און אויסהערן וואס מען פארלאנגט, צו מאכן די שיעורים גענוג אינטערעסאנט, און אזוי ווייטער.

ובפרט פאר אידישע פרויען איז עס א מוראדיגע זאך אז זיי געבן אנוועק פון זייער צייט, וואס זיי וואלטן געקענט ניצן ארויסצוגיין איינקויפן אדער שפאצירן, אדער סתם אזוי זיצן אינדער היים און זיך אויסלופטערן פון זייער טעגליכע הייליגע ארבעט פון וואשן די וועש און קאכן נאכטמאל; דאך געבן זיי אנוועק פון זייער צייט צו קומען לערנען מיט אידישע טעכטער, כדי אויפצושטעלן אידישע דורות פארן אייבערשטן.

מען דארף אבער וויסן אז עס איז א מוראדיגע זכיה אויפצושטעלן אידישע דורות, און די ארבעט לוינט זיך זייער.

אריינלייגן דעם צער און פלאג אין גוטע פלעצער

רבי נתן זאגט (ליקוטי מוהר"ו חלק ב', סימן קיט), אז דער הייליגער רבי פלעגט זייער אסאך רעדן פון דעם ענין אז די גאנצע וועלט איז אנגעפילט מיט יסורים; עס איז נישטא קיין מענטש וואס זאל נישט האבן קיין יסורים. אפילו מענטשן וואס מען מיינט אז זיי האבן

נישט קיין יסורים ווייל זיי האבן אסאך געלט, כבוד, און פארבינדונגען ביי הויכע פירער - זאגט דער רבי אז עס איז נישט אמת. עס קען זיך טאקע זאכטן אז זיי האבן א גוט לעבן, אבער באמת איז די גאנצע וועלט פול מיט ווייטאג און יסורים. דער רבי ברענגט א ראיה צו דעם פון א פסוק (איוב ה, ז): "אדם לעמל יולד", א מענטש איז באשאפן געווארן זיך צו פלאגן.

עס איז נישטא קיין שום וועג ווי אזוי מען קען זיך ראטעווען פון די יסורים. די איינציגסטע עצה איז, מען זאל נעמען דעם צער און דעם פלאג און עס אריינלייגן אין א פלאץ וואו מען באקומט שכר דערויף; מען זאל עס אריינלייגן אין תורה און מצות, אזוי וועט מען כאטש עפעס פארדינען דערפון. אבער אז מען נעמט דעם צער און פלאג און מען לייגט עס אריין אין סתם זאכן, איז עס א שאד, ווייל שפעטער וועט מען גארנישט האבן דערפון.

גארנישט איבערגעבליבן פון נינציג יאר צער און פלאג

מיר זענען געווען עטליכע יאר אין א קעמפ וואס האט פאלאנגט פאר א נינציג יעריגער איד, וועלכער האט נעבעך נישט געוואוסט צופיל איבער אידישקייט. זיינע עלטערן זענען אנטלאפן פון רוסלאנד און זיך באזעצט אין אמעריקע, אבער זיי האבן אים נישט געגעבן קיין אידישע חינוך. מיר פלעגן אריינגיין צו אים אין באנגעלאו אים אנטון תפילין, און ער האט אונז דערצייילט אז זיין טאטע האט אים בלויז איין מאל געלייגט תפילין - אינעם טאג פון זיין בר מצוה. שבת פלעגט ער קומען אין בית המדרש, און ווען ער האט געהערט ווי מען זינגט די שבתדיגע ניגונים פלעגט ער זיך צעוויינען אויפן קול ווי א קליין קינד. מען האט דעמאלט געזען וואס עס מיינט א

איך פלאנצן איין פאר די קומענדיגע דורות

די הייליגע חכמים דערציילן (תענית כג): עס איז געווען א גרויסער צדיק, חוני המעגל. איין טאג, ווען ער איז געגאנגען אויפן וועג אינדרויסן פון שטאט מיט זיינע אייזלען, האט ער געזען ווי א מענטש פלאנצט איין א בוים, האט ער אים געפרעגט: "וואס פלאנצטו?" האט דער מענטש געענטפערט: "א באקסער בוים", האט ער אים געפרעגט: "וויפיל יאר וועט נעמען ביז דער בוים וועט אנהייבן געבן פירות?" האט דער מענטש געענטפערט: "זיבעציג יאר", האט אים חוני המעגל געפרעגט: "ביסטו דען זיכער אז דו וועסט נאך לעבן אין זיבעציג יאר ארום? דו ביסט דאך שוין אן עלטערער איד, און דו וועסט שוין נישט לעבן נאך זיבעציג יאר", האט אים דער מענטש געענטפערט: "איך

געבן פאר מוהרא"ש פּינף הונדערט דאלער (אײַך האב דעמאלט פּאַרדײַנט גאר אַ הױכע געהאַלט). אײַך טראַכט צו מיר: 'ווען אײַך וואַלט נישט געגעבן די אלע געלטער פאר מוהראַש", וואו וואַלט עס היינט געווען? וואַלט אײַך געהאַט אַן אַנגעפּילטע קאַסטן מיט געלט? נײַן! דאַס געלט וואַלט ממילא נישט געבליבן בײַ מיר, עס וואַלט ערגעץ אַנדערש אַנגעקומען. דערפאר דאַנק אײַך דעם אײַבערשטן; ברוך ה'שם אַז דאַס געלט איז כאַטש געגאַנגען פאר גוטע זאַכן, און נישט פאר סתם שטותים ונהבליים.

סוף יאר זעט מען וואס מען האט אלץ אויפגעטון

דאַס יאר גײט זײער שטעל פאַרביי. אַט הייבט מען אַן דעם ווינטער זמן, אביסל שפּעטער הייבן שוין די בלעטלעך אַן צו שפּראַצן, און דערנאָך קומט שוין דער זומער זמן און דאַס יאר איז פאַרבער. סוף יאר, ווען מ'חנכים קינדער און טראַכטן: 'וואס האב אײַך אויפגעטון דאַס יאר?' וועלן זײ זען אַן אַנגעפּילטע יאר פון לערנען מיט קינדער. זײ האבן אויסגעלערנט די קינדער: אַלף בית, עברי, פּרשׂה, הלכות, רעכענען, שרייבן, נײען, און אזוי ווייטער. אפילו די וואס לערנען מיט די קינדער לימודי חול האבן אײַך אַ הייליגע אַרבעט, ווייל אינמיטן די לימודים פלעכט מען אריין אין די קינדער דעם אײַבערשטן.

אזוי אײַך די וואס האבן אַנדערע פּאַזיציעס אין אַ מוסד, ווי למשל אַן אַרבעט אין אפּיס צו מסדר זײן אַז די לעקטער און די אינשווערנט (ביטוח) זאלן ווערן באַצאלט, אַדער צו זען אַז די באַסעס זאלן פאַרן ווי עס דאַרף צו זײן, און דאַס גלייכן - זײ האבן אײַך אַ חלק אין אַלע זכותים וואס קומען אַרויס פון די חינוך פון די קינדער. יעדער וואס העלפט צו אַז אַ מוסד זאל קענען אַנגײן, פּדי אײַדישע קינדער זאלן קענען לערנען און באַקומען אַ הייליגע אײַדישע חינוך, האט אַ חלק אין דעם חינוך פון די קינדער.

מען שפּאַרט זיך איין שווערע עגמת נפשׂ אינדערהיים

מ'חנכים טראַכטן אַסאַך מאל: 'אײַך האב שוין נישט קײן כּח צו אַרבעטן מיט קינדער, מען פּאַלגט מיר סײַ ווי נישט, און מען פּירט זיך אײַך מיט חוצפּה; אַבער איר זאַלט וויסן: מען קען קײנמאל נישט וויסן וויפּיל עגמת נפשׂ מען שפּאַרט זיך איין אינדערהיים מיט די אײַגענע משפּחה, דורך דעם וואס מען קומט אפּ דעם ווייטאג מיט די קינדער אין כּתה.

אויב עס איז באַשערט פאר אַ מענטש פון הימל אַז מען זאל אים אויסלאַכן און נישט

וואס נאָכן אויסברענען האט מען מען גאַרנישט דערפון... אַז מען שלאַפט ממילא נישט, זאל מען זיך כאַטש אפּגעבן מיט די קינדער; וועט אַרויסקומען פון די שלאַפּלאַזע נעכט - אײַדישע דורות.

דאַס איז מוֹרַאֲדִיגע חזוק פאר אײַדישע מאַמעס און אײַך פאר יעדן מ'חנך. אַ מ'חנך טראַכט: 'אײַך אַרבעט אזוי שווער, אײַך האב שוין נישט קײן כּח צו קומען לערנען מיט די קינדער'; ווער רעדט נאָך ווי שווער עס איז ווען מען דאַרף זיך אַרויסשלעפּן פונדערהיים אין די שווערע פּרעסעס און שנייען.

מײַנט אַבער נישט אַז אַ מענטש וואס אַרבעט נישט אין אַ מוסד פּלאַגט זיך ווייניגער; יעדער מענטש האט זאַכן וואס גײען נישט פּינקטליך ווי אזוי ער וויל, און ענגנים מיט וואס ער דאַרף זיך מוטשען. דערפאר דאַרף מען דאַנקען דעם אײַבערשטן אַז אונזערע כחות און מוטשענישן גײען כאַטש אַוועק פאר גוטע און הייליגע זאַכן.

אַ צווייטער איז נישט מער אויסגערוט פונעם מחנה

אײן טאג האב אײַך געטראַפּן מײן חבּר מיט וועמען אײַך האב אינאַיינעם געלערנט אלס בחור אין ישיבּה. אײַך פּרעג אים: "וואס טוסטו איבערן טאג?" ענטפּערט ער מיר: "אײַך האב נישט קײן ספּעציפּישע אַרבעט, אײַך האלט נאָך אינמיטן זוכן אַ פּאַסיגע אַרבעט", פּרעגט ער מיר צוריק: "און וואס טוסטו? דו זיצט נאכאַלץ מיט די בחורים? איז דיר נאכנישט נמאס געווארן דיין אַרבעט?"

הערנדיג זײנע ווערטער האב אײַך געטראַכט צו מיר: 'עס איז אַ גרויסע רחמנות אויף אַזאַ מענטש. בײַדע פון אונז זענען שוין איבער צוואַנציג יאר נאָך די חתונה, בײַדע האבן אַ שטוב מיט קינדער, בײַדע זענען פאַרנומען אַ חלק פונעם טאג צו פירן אַ שטוב מיט קינדער וכו', אַבער וואס בלייבט איבער פון די איבריגע שעות פונעם טאג ווען מען איז נישט פאַרנומען מיט די ווייב און קינדער?! ברוך ה' אַז דער אײַבערשטער האט מיר געגעבן די זכּיה אַז אײַך קען זיצן מיט קינדער און בחורים און רעדן צו זײ נאכאַמאל און נאכאַמאל אַז 'עס איז דא אַ באַשעפּער אויף דער וועלט', און זײ אויסלערנען גוטע מדות, אַז מען טאר נישט טשעפּען, שלאַגן אַדער פאַרשעמען. איז ער דען מער אויסגערוט פון מיר?!

ברוך השם אַז דאַס געלט איז כאַטש געגאַנגען פאר גוטע זאַכן

ווילאַנג מוהראַש" האט געלעבט, פלעג אײַך כּמעט יעדע וואָך נאָכן שיעור ליל שישי

פּלאַנץ עס נישט פאר מיר, אײַך פּלאַנץ עס פאר מײַנע קינדער; פּינקט ווי ווען אײַך בין געבוירן געווארן האב אײַך געטראַפּן אַ באַקסער בוים וואס מײַנע עלטערן האבן יאָרן צוריק געפּלאַנצט, אזוי פּלאַנץ אײַך אויך פאר מײַנע קומענדיגע דורות."

די מעשׂה בּרענגט אַרויס די אַרבעט פון מ'חנכים. דאַס וואס מיר זענען ערליכע אידן, איז נאר געשען דורך דעם וואס מיר זענען געגאַנגען אין אַן ערליכע מוסד, וואו געטרייע מענטשן האבן זיך אפּגעגעבן און געלערנט מיט אונז. זײ האבן זיך געפּאַרעט און געמוטשעט מיט אונז; זײ זענען אײַך אהײַמגעגאַנגען סוף טאג אינגאַנצן צעטראַגן אַז די קינדער פּאַלגן נישט, און זײ האבן פּרובירט יעדן טאג אויפצוקומען מיט פּרישע עצות ווי אזוי צו מאַכן די קינדער פּאַלגן, ביז צום סוף זענען מיר אויסגעוואקסן ערליכע אידן.

יעצט איז אונזער צײט צו טון דאַס זעלבע ווייטער פאַרן קומענדיגן דור.

אונזערע כחות און מוטשענישן זאלן כאַטש גיין פאר גוטע זאַכן

אײַך וועל אײַך דערצײלן אַ מעשׂה וואס אײַך האב אַרויסגענומען דערפון מוֹרַאֲדִיגע התחזקות, און עס איז זײער פּאַסיג פאר אַלע מ'חנכים.

אַמאל איז אַ פּרוי געקומען צום הייליגן סטייפּלער גאון זכּר צדיק לברכה און אים אַנגעפּרעגט, אַז זי האט שוין צוויי קינדער און זי פילט אַז זי האט נישט קײן כּח מער וכו'. האט דער גאון איר געזאגט אזוי: אויב איר האט נישט קײן כּח - איז נישט, די תורה פאַרלאנגט נישט פון אַ מענטש צו טון איבער די כחות און שטאַרבן. אַבער איר זאַלט וויסן, ראש השנה ווען מען שרייבט אפּ די פּרנסה פאַרן יאר, שרייבט מען אײַך אפּ די כחות פונעם יאר; וויפּיל נעכט מען וועט קענען שלאַפּן געהעריג און וויפּיל נעכט מען וועט נישט קענען שלאַפּן. מײַנט נישט אַז מיט דעם וואס איר וועט זיך נישט דאַרפן פּלאַגן מיט קינדער, וועט איר האבן מער כּח.

סײַ די מאַמע וואס האט אַסאַך קינדער און סײַ די מאַמע וואס האט ווייניג קינדער, שלאַפּן די זעלבע בײנאַכט; בײַדע האבן זאַכן וואס לאַזן זײ נישט איינשלאַפּן. אַבער וואס האט מען יאָרן שפּעטער פון די נעכט וואס מען האט נישט געקענט שלאַפּן, אויב אַנשטאַט דעם איז מען געווען פאַרנומען מיט אַנדערע שטותים און נאַרישקײטן? דעמאלט בלייבט גאַרנישט איבער פון די אלע נעכט. עס איז פּינקט ווי מען צינדט אַן אַ צוגאַרעטל,

פאלגן, אָדער אז איינער זאל אים זאגן: "איך פייך דו אן" - מוז דער מענטש דאס ערגעץ וואו אריבערגיין. ווען דאס וואלט פאסירט אינדערהיים דורך דעם מאן אָדער די ווייב, אָדער דורך די אייגענע קינדער, וואלט עס דאָ געווען פיל שווערער און פיל מער ווי געטון. קומט דאָ אַזוי אַז עס איז אַ מורא'דיגע קוּסד פונעם אייבערשטן אַז דאס פאסירט אין פּתּה דורך אַ פּרעמד קינד; אזוי אַרום וועט מען דאס נישט דאַרפן אַפּקומען אינדערהיים, וויבאלד מען איז שוין אַפּגעקומען דאס וואס מען האט געדאַרפּט אַפּקומען.

אַנשטאט טראַכטן שלעכטע מחשבות ווי: 'איך האב נישט קיין כּח צו אַרבעטן מיט קינדער, מען פּאַלגט מיר סיי ווי נישט, און מען פירט זיך אויף מיט חוצפּה, וואס פּעלט מיר אויס צו קומען צו די קינדער?' זאל מען טראַכטן: 'ברוך השם אַז איך וועל נישט דאַרפן לייזן אינדערהיים, ווייל איך בין עס שוין אַפּגעקומען אין פּתּה, און אינדערהיים וועל איך ווייטער קענען זיין אַנגענומען און רעספּעקטירט'.

אויסלערנען דרך ארץ, אָבער געדענקען אז זיי זענען קינדער

ווען קינדער פירן זיך אויף מיט חוצפּה קעגן אַ מחנך, צום ביישפּיל: איינער שטעקט אַרויס די צונג, אָדער איינער מאַכט מאַדנע פּאַקסן הינטער זיין רוקן, דאַרף מען וויסן ביי זיך אז עס איז נישט געפּערליך; מיר האָבן עס אויך געטון פּאַר אונזערע מחנכים אַלס קינד, און מיר זענען נישט געווען שלעכט, נאַר פּשוט קינדער'יש.

דאס מיינט נישט אַז מען מעג חס ושלום צולאזן אַזאַ סאַרט אויפּפירונג ביי קינדער; מען מוז אויסלערנען די קינדער ווי אזוי עס איז ריכטיג זיך אויפצופירן און מען דאַרף זיין אויף דעם זייער שטערנג. מען מוז אויסלערנען 'דרך ארץ' סיי פּאַר די קינדער וואס לערנען יעצט ביים מחנך, און סיי פּאַר פּאַרזעריגע תּלמידים - אויב זיי פירן זיך אויף מיט חוצפּה צום פּאַרזעריגן מחנך. מען טאר נישט זאגן: "איך זאג זיי גאַרנישט, ווייל עס גייט מיר נישט אן אז זיי פירן זיך אויף מיט חוצפּה קעגן מיר", נאַר מען דאַרף זיי אויסלערנען דרך ארץ.

פון די אַנדערע זייט אָבער, דאַרף מען אַכטונג געבן עס נישט צו נעמען פּערזענליך צום הארץ און טראַכטן: 'איך האב נישט פּאַרנוואס צו קומען צו די קינדער...' מען דאַרף געדענקען אז ווען מיר זענען געווען קינדער האָבן מיר זיך אויף אזוי אויפּגעפירט, און מיר האָבן נישט געוואלט אַז אונזערע מחנכים

זאלן זיך צוליב דעם אַפּזאגן פון דעם מוסד; מען איז פּשוט געווען קינדעריש און מען האט בכּלל נישט געטראַכט וואס מען טוט.

דערפּאַר דאַרף מען אויסלערנען פּאַר די קינדער וואס עס איז ריכטיג צו טון, אָבער אינעווייניג אין הארץ זאל מען געדענקען אַז עס איז גאַרנישט אויב קינדער פירן זיך אזוי אויף, ווייל זיי זענען נאַך קינדער; מען דאַרף פּשוט פּרובירן זיך אן עצה צו געבן מיט זיי דאס מערסטע וואס מען קען.

אַ צוגאַנג צו יענעם קינדער אזוי ווי צו די אייגענע קינדער

פּאַר מען גייט אַריין אין פּתּה זאל מען בעטן דעם אייבערשטן: "הייליגער באשעפּער, העלף מיר איך זאל זיך קענען אויסקומען מיט די קינדער און איך זאל זיי ליב האבן. איך האב אַ קינד וואס וויל נישט פּאַלגן, וואס איך זאג אים טוט ער פינקט דאס פּאַרקערטע, איך שפיר ווי ער איז מייין שונא; וואס זאל איך טון מיט דעם קינד? העלף מיר איך זאל טרעפן אַ גוטע מהלך מיט אים, און איך זאל זיך באַציען צו אים פינקט אזוי ווי איך וואלט געוואלט אַז דער מחנך פון מייין אייגן קינד זאל זיך אויפּפירן מיט מייין קינד, ווען ער טרעפט נישט קיין שום וועג פּאַר אים".

אַ מלמד האט מיר דערציילט, אַז אין זיינע ערשטע יאָרן אַלס מחנך פּלעגט ער זיין זייער שטערנג ווען עס האט פּאַסירט אַז אַ קינד האט איינגעמאַכט אין פּתּה; ער פּלעגט גלייך אַהיימשיקן דאס קינד. אָבער שפּעטער, ווען דער אייבערשטער האט אים געהאַלפן און ער האט זוכה געווען צו אייגענע קינדער, און מען האט אים אַנגעהויבן רופן איבער אַזעלכע פּאַסירונגען מיט זיין קינד, האט ער אינגאַנצן געטוישט זיין צוגאַנג. ער האט אַנגעהויבן פּילן אויף זיך אַליין די געפּילן פון עלטערן ווען אַזאַ זאַך מאַכט זיך מיט זייער קינד און מען שיקט אים אַהיים; ער האט איינגעזען אַז מען האַנדלט דא מיט די געפּילן פון די עלטערן און פונעם קינד אַליין.

די זעלבע זאַך האט מיר אַ באס דרייווער דערציילט: אַמאַל פּלעגט ער אויף קיינעם נישט ווארטן; אויב אַ קינד איז נישט געווען גרייט, פּלעגט ער גלייך אַוועקפּאַרן. אָבער שפּעטער, ווען זיינע אייגענע קינדער האָבן אַנגעהויבן גיין אין חדר און אין שולע, און זיין ווייב פּלעגט אים רופן מיט ווייטאג אַז דער באס איז אַוועקגעפּאַרן פון זייער שטוב פּאַר די קינדער זענען געווען גרייט, האט זיך זיין בליק אינגאַנצן געטוישט. היינט טראַכט ער שוין יעדעס מאל וואס אַ קינד איז נישט גרייט: 'אָפּשער לויפּט יעצט די מאמע אַראַפּ די טרעפּ מיט איר קינד, און מען טאר איר נישט

איבערלאזן'.

אַפּאַר יאַר אַרום זענען די קינדער אַליין עלטערן און מחנכים

מחנכים מוטשען זיך אַסאַך מיט די קינדער, און מען שפירט אַמאַל ווי מען האלט נאַך אין ערגעץ נישט מיט זיי. עס זענען שוין אריבער עטליכע חדשים פונעם יאַר און די קינדער פּאַלגן נאַכאַלץ נישט, זיי לאכן זיך נאַכאַלץ אונטער. מען דאַרף זיך אָבער שטאַרקן און אַריינקומען מיט פּרישע כּחות צו די קינדער, און וויסן ביי זיך די אייגענע חשיבות: 'איך טו אַ מורא'דיגע חשוב'ע און הייליגע אַרבעט', און צום סוף וועלן אויסוואקסן פון די קינדער ערליכע אידישע דורות.

יעצט זענען די קינדער טאַקע קליינע קינדער, אָבער אין אַפּאַר יאַר אַרום גייען זיי זיין די עלטערן, די מחנכים, און די וואס וועלן אַנפירן די קהילה אינעם קומענדיגן דור. איך האב אַמאַל געזאַגט פּאַר אַ מלמד פון עלטערע קינדער אַלס ווערטל: געב אַכטונג ווי אזוי דו געבסט זיך אַפּ מיט זיינע תּלמידים, זאַלסט זיך נישט צעקריגן מיט די לעבעדיגע קינדער, ווייל אין צען יאַר אַרום וועלן זיי פירן די שול; אָפּשער וועט זיך איינער מאַכן כּאילו ער זעט נישט און פינקט געבן אַ שטופּ דעם טיש אין דיר אַריין, און זיך דערנאַך פּאַרענטפּערן: "אַנטשולדיגט, איך האב אייך נישט באַמערקט", ווייל ער האט נאַך עפּעס אן אַלטע חשבון מיט דיר פון חדר...

עס גייט אַריין אַ ברַכה אינעם טאַג

סייערע מחנכים, דער אייבערשטער באַצאלט צוריק זייער שיינ פּאַר איבערגעגעבענע מחנכים וואס געבן אַוועק זייער צייט און כּח פּאַר איין סיבה: אויפצוברענגען אַ דור פון אידישע קינדער וואס זאלן אויסוואקסן ערליכע אידן.

זייער אַסאַך מחנכות דערציילן, אַז זייט זיי אַרבעטן אין שולע איז אַריין אַ ברַכה אין זייער טאַג. אַמאַל פּלעגט זיי נעמען זייער לאנג צו טרעפן קליידער ביים איינקויפן, אָבער זייט זיי געבן אַוועק פון זייער צייט צו לערנען מיט אידישע קינדער, העלפט זיי דער אייבערשטער אַז זיי טרעפן גלייך וואס זיי דאַרפן. זאַכן וואס נעמען פּאַר אַ צווייטע פּרוי אַסאַך שעות, גייט ביי זיי זייער שנעל און גרינג.

מען דאַרף בעטן דעם אייבערשטן מען זאל האָבן די ריכטיגע סייעתא דשמאי צו קענען מחנך זיין די קינדער אויפן ריכטיגן וועג, און דורך תּפּלה וועט מען טאַקע זוכה זיין צו אַסאַך הצלחה און סייעתא דשמאי.

ווי אזוי געבט מען זיך אן עצה מיט א פאר'חלומ'ט קינד?

שאַלָּה:

לְכַבֵּד דַּעַר רֹאשׁ יִשׁוּבָה שְׁלִיט"א,

צום ערשט א גרויסן יושר כח פאר אלע שיעורים און חיזוק, ובפרט פאר די חיזוק אויפן סדר דרך הלימוד, יעדעס מאל וואס איך הער עס שטארקט עס מיר פון פריש צוריק צו לויפן צו די הייליגע תורה.

דער אייבערשטער האט מיר געגעבן א ליכטיגער זון, ער איז אבער זייער א פאר'חלומ'טער, ער קען זיצן שעות און זיין פארנומען בלויז מיט זיינע חלומות און פאנטאזיעס. דער מלמד האט נישט קיין פראבלעמען מיט אים, ווייל ער שטערט נישט אין קלאס, ער זיצט רואיג אויף זיין פלאץ, ווען עס קומט אבער צו קענען דאס לערנען, האט ער נישט אנונג וואס מען האט געלערנט אין חדר.

איך פרוביר אביסל צו לערנען מיט אים אינדערהיים, אבער עס איז ממש ווי קריכן אויף די גראדע ווענט, נאר ווען איך שריי אים אן אדער איך געב אים א פעטשיל דעמאלט וועקט ער זיך אויף און הויבט אן אביסל אויסהערן, אבער עס נעמט נישט לאנג ביז ווען ער ווערט ווידער פאר'חלומ'ט, ביז איך גיי ממש ארויס פון די בליים, איך האב אבער נישט קיין אנדערע אויסוועג, ווייל איך וויל נישט ער זאל אויסוואקסן א ליידניגער שטריק.

איך ווייס אז ער איז נישט שולדיג, ווייל דער אייבערשטער האט אים אזוי באשאפן, אבער איך קען אים נישט לאזן אזוי לויפן, און דאס וואס איך רעג זיך אויף אים קומט דאך נאר מיט א גוטע בונדה אים צו שטעלן אין פלאץ.

ווי אזוי זאל איך זיך אומגיין מיט אים?

יושר כח

תשובה:

בְּעֶזְרַת ה' יִתְבָּרַךְ - יום ג' פּרַשַׁת בְּמִדְבָּר, כ"ה אִיָּר, שְׁנַת תש"פ לְפָרֶט קָטָן לְכַבֵּד ... נְרוּ יָאִיר.

איך האב ערהאלטן דיין בריוו.

איך בעט דיר זייער דו זאלסט אכטונג געבן אויף דיין זון אים נישט צו פארשעמען און אים נישט צו צעקלאפן; אז דו וועסט אים אויפהייבן וועסטו ערגעץ אנקומען מיט אים, אבער אויב דו וועסט אים פארשעמען, דו וועסט אים פאטיטלען מיט א צונאמען 'חולם', אדער 'פאר'חלום'טער' וכדומה, אדער דו וועסט אים שלאגן ה' ישמרינו - וועסטו אים חרוב מאכן אינגאנצן.

שְׁלֹמֹה הַמֶּלֶךְ, דַּעַר חָכֵם פֿון דִּי וועלט לערנט אונז ווי אזוי מחנך צו זיין קינדער (משלי כב, ו): "חֲנֹךְ לְנֶעֱרַע עַל פִּי דָרְכוֹ, גַם כִּי יִזְקֶינָה לֹא יִסוּר מִמֶּנָּה"; דאס הייסט מען דארף מחנך זיין קינדער "על פי דרכו" - לויט זיין וועג. יעדעס קינד האט אנדערע נאטורן, אן אנדערע מח און אן אנדערע וועג ווי אזוי ער וואקסט, מען דארף גיין מיט יעדן איינעם אויף זיין וועג. איינער איז א שארפער קאפ - דער צווייטער איז א גראדער קאפ, איינער איז א שנעלער קאפ - דער צווייטער איז א שטייטער קאפ; מיט יעדן קינד דארף מען גיין אויף זיין וועג.

מיר געפונען ביים הייליגן תנא רבי יוחנן בן גודגא, אז זיינע קינדער זענען געווען טויפע קינדער לא עלינו; דאך זעען מיר וואס חכמינו זכרונם לברכה דערציילן אז זיי זענען געווען ממונה אויף אלע טהרות אין ירושלים (תוספתא תרומות פרק א, ירושלמי שם). זעט מען פון דעם ווי די הייליגע תנאים האבן אויפגעבויט זייערע קינדער; אפילו זיי זענען געווען טויב לא עלינו, דאך זענען זיי געווען גרויסע צדיקים און זיי האבן געדינט דעם אייבערשטן אויף זייער וועג.

אז דו וועסט האבן סבלנות מיט דיין זון וועט ער אויסוואקסן א געזונטער מענטש, ער וועט אויסוואקסן לויט זיינע כשרונות און דו וועסט האבן אסאך נחת פון אים,

אויב אבער דו וועסט אים טשעפען וועט גארנישט בלייבן פון אים.

בעט דעם אייבערשטן יעדן טאג פאר אלע זיינע קינדער זיי זאלן זיין ערליכע אידן און בעט דעם אייבערשטן פאר דעם קינד ער זאל זוכה זיין אז זיין קאפ און מח זאל זיך אים עפענען, ער זאל פארשטיין לערנען און ליב האבן צו לערנען - וועסטו זען גרויסע וואונדער. אזוי ווי חכמינו זכרונם לברכה דערציילן אויף דעם או יבנדערמאנטער תנא רבי יוחנן בן גודגא (תגינה ג) אז זיינע אייניקלעך זענען אויף געווען טויבע, זיי פלעגן זיצן אין בית המדרש ביי די שיעורים פון דעם הייליגן תנא רבי יהודה הנשיא און זיי פלעגן זיך שאקלען און מאכן מיט זייערע ליפן, האט רבי מתפלל געווען אז זיי זאלן ווערן געזונט ביז זיי זענען געווארן אויס טויב; דאס זאלסטו טון טאג נאך טאג, נאכט נאך נאכט - דאווענען און בעטן דעם אייבערשטן פאר אלע קינדער און פאר דעם קינד, דורךדעם וועסטו זען ניסים.

נאכאמאל, איך בעט דיר און איך ווארן דיר, געב אכטונג אים נישט צו שלאגן און נישט פארשעמען.

...
(קונטרס עצתו אמונה פרשת במדבר, תש"פ)

חינוך אפטיילונג

אויף קול ברסלב

צו הערן אלע שיעורים אויף חינוך

פון דער ראש ישיבה שליט"א

אויף קול ברסלב

דרוקט: 1-2-4-2

- שמעו ותחי נפשכם -

צו באקומען וועכנטליך דעם גליון, ביטע שרייבט צו: chinuchgilyon@gmail.com

קול ברסלב

קוואל פון אמונה (פרויקט) - שיעורים; מעשיות פון תפלה; רעסעפיס; און נאך

845-351-9060 / 212-444-9169

ארץ ישראל / 0797040069 / ענגלאנד / 03303502363 / קאנאדא / 320-320-438

חיזוק יומי אימעיל / chizikyomi@gmail.com / טעלעפאן מעדיזשינג 347-630-2876

קול ברסלב - שיעורים; חיזוק יומי; ניגונים; מעשיות פון תפלה און נאך

212-444-9191 / 845-351-0910

ארץ ישראל / 0797040066 / ענגלאנד / 03303502361 / קאנאדא / 4383008080

בעלגיע / 3235003461 / ארגענטינע / 11552354370